

Zakład Kartografii i Geomatyki
Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
Lublin, ul. Aleja Kraśnicka 2cd

**RECENZJA OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO ORAZ OCENA DOROBKU
NAUKOWEGO, DYDAKTYCZNEGO I ORGANIZACYJNEGO
DR. WALDEMARA SPALLKA**

PODSTAWA FORMALNA RECENZJI

Recenzję osiągnięcia naukowego oraz ocenę dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego wykonałam na podstawie informacji otrzymanej w dniu 26.02.2019 r. od Dziekana Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego, Pana dra hab. Henryka Marszałka, prof. UW., w następstwie decyzji Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów (pismo nr BCK-V-L8923/18 z dn. 7 lutego 2019 r.) o powołaniu mnie w dniu 07 lutego 2019 r. na recenzenta w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pana dr. Waldemara Spalka, wszczętego w dniu 2 listopada 2018 r. w dziedzinie nauk o Ziemi, w dyscyplinie geografia.

Przedstawione do oceny główne osiągnięcie naukowe i dorobek naukowy, dydaktyczny, popularyzatorski i organizacyjny spełniają wymogi formalne zawarte w art. 16 ust. 1 Ustawy z dn. 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2017, poz. 1789 ze zm.) i Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dn. 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. 2011, nr 196, poz. 1165). Na podstawie analizy przekazanych materiałów stwierdzam, że dorobek naukowy Habilitanta mieści się w dziedzinie Nauk o Ziemi, dyscyplina geografia.

INFORMACJA O HABILITANCIE

Pan dr Waldemar Spallek (1970) jest kierownikiem Pracowni Historii Kartografii, Zakładu Geoinformatyki i Kartografii (d. Zakład Kartografii) Instytutu Geografii i Rozwoju Regionalnego (d. Instytutu Geograficznego) Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania

Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego. W latach 1994–2000 był asystentem, a od 2000 do chwili obecnej jest zatrudniony na stanowisku adiunkta.

Dr W. Spallek ukończył studia geograficzne na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego w 1994 roku. Tytuł magistra geografii (specjalność kartografia) uzyskał za pracę pt. *Mapy narodowościowe jako źródło wiedzy o zmianach rozmieszczenia narodowości w Europie Środkowo-Wschodniej*. Sześć lat później, w 2000 r., na podstawie rozprawy *Kartogram dazymetryczny jako metoda prezentacji i badań zjawisk* Rada Wydziału Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego nadała mu stopień doktora nauk o Ziemi w zakresie geografii. Promotorem rozprawy był Pan prof. dr hab. Władysław Pawlak.

OCENA GŁÓWNEGO OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

Dr Waldemar Spallek wnioskuje o wszczęcie postępowania habilitacyjnego na podstawie osiągnięcia naukowego zatytułowanego *Polskie szkolne atlasy geograficzne 1771–2012*. Osiągnięcie zostało wydane w formie monografii przez Uniwersytet Wrocławski w serii *Rozprawy Naukowe Instytutu Geografii i Rozwoju Regionalnego Uniwersytetu Wrocławskiego* 42 (ISBN 978–83–62673–63–6). Recenzentem była Pani dr hab. Wiesława Żyszkowska.

Monografia pod względem formalnym składa się ze wstępu, pięciu rozdziałów i podsumowania (łącznie 378 stron), czterech dodatków w formie tabel, wykazu skrótów, spisu literatury (446 pozycji), źródeł kartograficznych (120 pozycji) i internetowych (28 pozycji), indeksu nazwisk, streszczenia w języku polskim i angielskim. Całość liczy 458 stron.

We „Wstępie” Habilitant zdefiniował przedmiot swoich badań i zarysował problem badawczy, jasno sformułował hipotezy i cele naukowe dysertacji oraz omówił wykonane kwerendy. Hipotezy postawione przez Habilitanta we „Wstępie” znajdują swoje uzasadnienie we wnikliwie przestudiowanej literaturze specjalistycznej, której omówienie zawarł w pierwszym, niewielkim objętościowo (5 stron) rozdziale, pt. „Historia polskiej kartografii szkolnej w literaturze”.

Dwa następne rozdziały – „Geneza szkolnej kartografii atlasowej” (rozdział 2) i „Kształtowanie się koncepcji map ogólnogeograficznych” (rozdział 3) – mają charakter wprowadzenia do dalszej, zasadniczej części pracy – rozdziału 4. rozpatrywanego łącznie z zestawieniami tabelarycznymi („Dodatek A”, „Dodatek B”, „Dodatek C”).

W rozdziale drugim Habilitant omawia zagadnienia związane z definicją szkolnych atlasów i przedstawia autorską „klasyfikację polskich atlasów szkolnych”, następnie opisuje

ewolucję formy atlasowej i elementów kompozycji stron. Z rozdziałem drugim w sposób organiczny powiązany jest rozdział następny. Poświęcony jest on ewolucji koncepcji map ogólnogeograficznych, które, będąc do połowy XX w. podstawowym typem map atlasowych, wywarły przemożny wpływ na ostateczny kształt badanych atlasów.

Rozdziały drugi i trzeci – w mojej ocenie – tworzą całość pod względem merytorycznym i składają się na problematykę związaną z ewolucją pojęcia atlasu szkolnego, ewolucją jego koncepcji wraz z najistotniejszym jej elementem, jakim jest mapa ogólnogeograficzna, oraz ewolucją elementów kompozycyjnych formy atlasowej. Z uwagi na treści przedstawione w rozdziale drugim bardziej adekwatny dla niego byłby tytuł „Ewolucja atlasów szkolnych” niż „Geneza szkolnej kartografii atlasowej”, wówczas samodzielny i stosunkowo krótki (16 stron) rozdział trzeci o ewolucji mapy ogólnogeograficznej stałby się częścią rozdziału drugiego, tworząc z nim nie tylko merytoryczną, ale też strukturalną całość. W tych rozdziałach Habilitant realizuje dwa cele naukowe – opracowuje klasyfikację szkolnych atlasów geograficznych i dokonuje syntetycznego opisu ewolucji ich koncepcji.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że w rozdziałach drugim i trzecim narracja o atlasach szkolnych prowadzona jest przez Habilitanta na tle współczesnego stanu wiedzy w zakresie geografii i kartografii oraz powiązana jest z historycznymi wątkami społeczno-politycznymi. W rezultacie Habilitant, skupiając się na analizie istoty szkolnego atlasu jako podstawowej pomocy dydaktycznej do nauczania przedmiotu geografii, bierze pod uwagę na tyle uniwersalne kryteria, że opracowany przez niego opis nabiera charakteru bardziej ogólnego i może odnosić się również do innych opracowań kartograficznych. To jest niewątpliwa wartość omawianej monografii.

W tej części rozprawy, w rozdziale 2. Habilitant przedstawia próbę autorskiej „klasyfikacji szkolnych atlasów geograficznych” (podrozdział 2.3). O ile w opisie koncepcji „klasyfikacji”, Habilitant w sposób klarowny przedstawia i wyjaśnia motywy oraz podjęte decyzje, odwołując się do analizowanych polskich atlasów i literatury, o tyle schemat (s. 53), ilustrujący przedstawioną koncepcję nie może funkcjonować samodzielnie, bez komentarza. Autora jest mało czytelny i budzi wiele pytań. Pierwsza uwaga wynika z faktu niepodkreślenia w nazwie „klasyfikowanego” zbioru atlasów (i jego podpisie), że dotyczy on polskich publikacji (wykazanych w monografii). Może to sugerować zamiar Habilitanta zaproponowania uniwersalnej „klasyfikacji”. Tak jednak nie jest, wskazuje na to grupa „Atlasy Polski”, wyróżniona wg kryterium zasięgu terytorialnego, w klasyfikacji uniwersalnej ta grupa nazywałaby się np. „Atlasy kraju ojczystego”. Inna uwaga – porządkowany zbiór „Szkolnych atlasów geograficznych” podzielony jest na „Atlasy geograficzne”, „Atlasy do

przyrody”, „Atlasy inne”, „Atlasy niezidentyfikowane” wg kryterium przedmiotu nauczania. W tym wypadku nazwy grup pierwszej i trzeciej powinny być sformułowane analogicznie do drugiej („Atlasy do przyrody”), czyli „Atlasy do geografii”, „Atlasy do innych przedmiotów”. Pytania pojawiają się także przy określeniu kryterium objętości „małe” i „duże”, które jest na tyle nieprecyzyjne, że bez komentarza autorskiego może być interpretowane w kontekście formatu, liczby stron lub liczby map, przy określeniu atlasy kompleksowe i przeglądowe, przy zastosowaniu kryterium poziomu nauczania wyłącznie do atlasów kompleksowych. Wobec powyższego – w mojej ocenie – rycinę 2.13 zamieszczoną na stornie 53 można uznać tylko za jedną z propozycji podziału zbioru polskich szkolnych atlasów wydanych do 2012 r.

W kolejnej części monografii, do której zaliczam rozdział 4 – „Historyczny rozwój polskiej szkolnej kartografii atlasowej” i „Dodatki” „A” „B” i „C”, przedstawiony został rozwój polskiej szkolnej kartografii atlasowej, zgodnie z periodyzacją jej dziejów przyjętą przez Habilitanta.

Rozwój polskich atlasów szkolnych Habilitant charakteryzuje na tle zmian zachodzących w nauczaniu geografii w poszczególnych okresach i istotnych wydarzeń w historii Polski. W rezultacie tworzy logiczny ciąg, przedstawiający zmiany zachodzące w koncepcji i formie atlasów, liczbie tytułów i wielkości nakładów pod wpływem rozwoju wiedzy geograficznej, zmian w podejściu do spraw nauczania przedmiotu geografii oraz w postępie technologicznym. Wpływ tych czynników analizuje w kontekście historycznych wydarzeń społeczno-politycznych, jakie miały miejsce na ziemiach polskich. Atlasom najstarszym Habilitant poświęcił najwięcej uwagi, zdecydowanie mniej publikacjom wydany po drugiej wojnie światowej. Jest to zrozumiałe, ponieważ opisy atlasów powstały na bazie dostępnej literatury, a nie prowadzonych przez niego badań archiwalnych.

W periodyzacji dziejów moje wątpliwości budzi przyjęty przez Habilitanta jako graniczny rok 1960. Wydaje się on słabiej uzasadniony niż 1962 rok. Wówczas bowiem wydany został atlas najważniejszy dla tego (i późniejszego) okresu, przeznaczony do nauczania przedmiotu geografii w liceum, zrywający częściowo z tradycją szkoły romerowskiej, a którego edukacyjna i społeczna rola jest niepodważalna. Na ten atlas zwraca również uwagę Habilitant. Podobna, drobna uwaga dotyczy cezur skrajnych, przyjętych w monografii. Jako podstawę ram czasowych całej rozprawy Habilitant przyjął moment pierwszego wydania atlasu, uznanego za pierwszy szkolny i jego 240 rocznicę. W mojej ocenie, bardziej sugestywne i wzmacniające przekaz, byłoby podanie w tytule monografii okresu 1771–2011 lub 1772–2012 (wyjaśnienie różnic w dacie początkowej znajduje się w monografii).

Wyniki badań zawarte w tym rozdziale potwierdziły dwie hipotezy, postawione we „Wstępie” przez Habilitanta. Pierwszą, że historyczny rozwój szkolnych atlasów geograficznych odzwierciedlał rozwój nauk geograficznych, w tym kartografii oraz dydaktyki geografii, a zarazem odbywał się pod silnym wpływem uwarunkowań politycznych i drugą, że tempo rozwoju kartografii szkolnej, mierzone liczbą publikacji atlasowych w czasie, zależało od czynników technologicznych i ekonomicznych, będących również pochodną sytuacji politycznej na ziemiach polskich.

Rozdział czwarty wraz z tabelami „A”, „B” i „C” jest – w mojej ocenie – bardzo cenną częścią monografii, mającą walor naukowy i aplikacyjny, istotną nie tylko dla kartografów, geografów, ale także bibliografów, archiwistów, bibliotekarzy, antykwariuszy i kolekcjonerów dawnych atlasów. Zebranie, opisanie i usystematyzowanie dorobku publikacyjnego polskiej kartografii w dziedzinie szkolnych atlasów geograficznych (łącznie zidentyfikowano 665 różnych wydań i nakładów atlasów, w tym 49 wcześniej nieodnotowanych w literaturze) wraz z wykazem tych wszystkich zidentyfikowanych wydań polskich szkolnych atlasów geograficznych i ich wydawców jest niezaprzeczalną wartością. Zawartość merytoryczna tej części pracy w pełni realizuje najważniejszy cel naukowy, jaki postawił dr W. Spallek – zebranie i usystematyzowanie dorobku publikacyjnego polskiej kartografii w dziedzinie szkolnych atlasów geograficznych i jego przedstawienie w kontekście historycznym.

W rozdziale piątym Habilitant przedstawia dorobek polskiej kartografii w ujęciu syntetycznym. Tworzy tu łańcuch przyczynowo-skutkowy pomiędzy ostatecznym merytorycznym kształtem publikacji (nad wyraz często określanych przez Habilitanta „dziełem”), liczbą tytułów, wielkością nakładów a sytuacją społeczno-polityczną okresów, w których one powstawały. Jest to niezwykle cenny materiał przede wszystkim ze względu na graficzne przedstawienie wielu zagadnień. Rozdział ten łączy się merytorycznie z treściami zawartymi w Podsumowaniu.

Do najważniejszych osiągnięć przedstawionej monografii zaliczam:

- opracowanie szczegółowego opisu ewolucji koncepcji polskich szkolnych atlasów geograficznych według uniwersalnych kryteriów, które nadają temu opisowi charakter na tyle ogólny, że pozwalają go odnieść również do innych opracowań kartograficznych

- wykazanie zależności rozwoju koncepcji i formy polskich szkolnych atlasów geograficznych od rozwoju nauk geograficznych, w tym kartografii i dydaktyki geografii oraz od warunków politycznych występujących na ziemiach polskich,
- wykazanie zależności tempa rozwoju kartografii szkolnej, mierzonego liczbą publikacji atlasowych w czasie, od czynników technologicznych i ekonomicznych, będących pochodną sytuacji politycznej na ziemiach polskich,
- zebranie, opisanie, usystematyzowanie i opracowanie wykazu dorobku publikacyjnego polskiej kartografii w dziedzinie szkolnych atlasów geograficznych (łącznie 665 różnych wydań i nakładów atlasów, w tym 49 wcześniej nieodnotowanych w literaturze)
- zapoczątkowanie opracowania bibliografii, dotyczącej polskich szkolnych atlasów jako otwartej formy, prowadzącej do opracowania kompletnej bibliografii polskich atlasów nie tylko szkolnych geograficznych,

OCENA AKTYWNOŚCI NAUKOWO-BADAWCZEJ

Dr W. Spallek po uzyskaniu stopnia doktora kontynuował badania związane z metodyką kartografii tematycznej. Jego prace z tego zakresu dotyczyły głównie podstaw teoretycznych i metodyki w kartografii tematycznej oraz kartoznawstwa tematycznego. W szczególności zajmował się analizą i oceną kartogramu dazymetrycznego, jako metodą prezentacji i badania zjawisk geograficznych, oraz sprawdzał możliwości wykorzystania systemów informacji geograficznej (GIS) do opracowania map dazymetrycznych. Badania te rozszerzył na inne formy prezentacji kartograficznej. Ich efektem było wskazanie związku między charakterem zjawisk a sposobami ich uogólnienia, które z jednej strony dotyczyły danych statystycznych i wyboru formy wizualizacji kartograficznej na wstępnym etapie opracowania mapy, z drugiej generalizacji treści już istniejących map. Podsumowaniem tych badań jest monografia, której jest współautorem, będąca pierwszym w polskiej literaturze naukowej kompleksowym ujęciem problematyki dotyczącej kartografii tematycznej. Z tego obszaru Habilitant wykazał 9 samodzielnych i 3 współautorskie, łącznie 12 pozycji bibliograficznych (w tym 2 monografie, jedna nieopublikowana).

Powyzszy kierunek badań jest mocno widoczny również w późniejszych pracach Habilitanta, w których na szerszą skalę wykorzystuje on środowisko GIS do kartograficznego modelowania zjawisk przyrodniczych i społeczno-gospodarczych. Geowizualizacja jest

zagadnieniem, którym interesuje się Habilitant zarówno w aspekcie teoretycznym, jak i aplikacyjnym.

Pierwszym efektem są publikacje współautorskie, będące pokłosiem badań nad geowizualizacją w badaniach środowiska przyrodniczego, najistotniejsze z nich dotyczą wykorzystania GIS do modelowania zjawisk biogeograficznych. Są to m.in. przestrzenne analizy geostatystyczne mające na celu oszacowanie biomasy ryb dennych w jednym z akwenów Atlantyku, biomasy wybranego gatunku ryb, najistotniejszego z punktu widzenia rybołówstwa głębokomorskiego i badania dotyczącego użyteczności numerycznego modelu dna morskiego w analizach geostatystycznych, mających na celu również szacowanie biomasy ryb dennych. Kolejne prace dotyczą badania elementów klimatu, jak np. modelowanie pola temperatury z wykorzystaniem modelu prognostycznego opartego na regresji ważonej geograficznie. Równie cenne publikacje współautorskie powstały w wyniku badań związanych z oceną zagrożenia powodziowego (przygotowanie wizualizacji kartograficznej do systemu HydroProg) i oceną ryzyka powodzi roztopowych.

Drugim efektem są publikacje współautorskie, będące pokłosiem badań nad geowizualizacją w badaniach zjawisk społeczno-gospodarczych. Habilitant brał udział w projektach naukowych, których cele dotyczyły określenia wpływu integracji Polski z Unią Europejską na rozwój działalności gospodarczej, procesy przemian w sferze usług, ze szczególnym uwzględnieniem sektora bankowego i handlu oraz oceny przepuszczalności granicy czesko-polskiej po akcesji obu krajów do Unii Europejskiej i strefy Schengen.

W zakresie opracowań związanych z geowizualizacją habilitant wykazał 33 publikacje (4 publikacje, 29 we współautorstwie), w tym współautorskie artykuły w czasopismach wysoko punktowanych.

Trzeci istotny obszar badań Habilitanta to kartografia szkolna, która w naturalny sposób wywodzi się z zainteresowań Habilitanta kartografią tematyczną i geowizualizacją. Efektem tych badań były artykuły i wystąpienia konferencyjne oraz, co należy podkreślić, prace aplikacyjne w formie współautorstwa atlasów szkolnych. W tym zakresie tematycznym za najważniejsze uznaję badania nad pragmatycznymi podstawami projektowania map szkolnych, uwzględniającymi możliwości percepcyjne uczniów i wymogi programu nauczania. Wyniki badań ankietowych przeprowadzone przez Habilitanta, pozwoliły mu zweryfikować własne doświadczenia praktyczne, dotyczące projektowania szkolnych map i atlasów oraz dowiodły, że zmienna koloru jest preferowana przez uczniów, ale nie wpływa znacząco na poprawę percepcji map. Na poparcie tych zainteresowań Habilitant przedstawił 15 pozycji bibliograficznych (9 samodzielnych, 6 współautorskich)

Czwarty obszar zainteresowań naukowych Habilitanta to historia kartografii, która, podobnie jak kartografia tematyczna, jest od samego początku obecna w jego badaniach naukowych. Wątek historyczny był istotną częścią pracy magisterskiej dotyczącej map narodowościowych jako źródła wiedzy i w dysertacji doktorskiej, w części dotyczącej genezy i rozwoju metody dazymetrycznej. Największe osiągnięcia w tym obszarze badań ma Habilitant w zakresie kartografii szkolnej i badań w zakresie dawnych planów miast górnośląskich, zidentyfikował i opisał dwa najważniejsze okresy rozwoju kartografii miejskiej na Górnym Śląsku. Ten obszar zainteresowań Habilitant dokumentuje 20 pozycjami bibliograficznymi (w tym 17 samodzielnych).

Ostatnim obszarem badań Habilitanta i równocześnie najnowszym jest geografia historyczna. Jego zainteresowania w tym zakresie zmierzają w kierunku badania możliwości wykorzystania źródeł historycznych do odtwarzania dawnego środowiska geograficznego. W tym obszarze badań należy wyróżnić i docenić współautorstwo Habilitanta w opracowaniu monografii *Historical atlas of Hasidism*, wydanej w Princeton University Press. Doświadczenie zdobyte przez Habilitanta podczas prac nad tą publikacją bez wątpienia wprowadziło go w meandry naukowe modelowania danych nieostrych i rozmytych, jakimi są dane historyczne i w pełni uzasadnia, pomimo niewielkiego dorobku, wyszczególnienie obszaru badań geografii historycznej jako jednego z zainteresowań badawczych.

Podsumowując aktywność badawczo-naukową Habilitanta należy stwierdzić, że jest ona zdecydowanie ponadprzeciętna. Habilitant udokumentował autorstwo lub współautorstwo 4 monografii naukowych (w tym 3 współautorskich), 25 recenzowanych artykułów (w tym 7 odnotowanych w bazie JCR), 21 rozdziałów w recenzowanych monografiach (w tym 4 zagranicznych), 3 atlasów szkolnych, 10 redakcji monografii naukowych. Ponadto dr W. Spallek był autorem lub współautorem 36 referatów i posterów, które osobiście prezentował na konferencjach i współtwórcą 29, prezentowanych przez innych współautorów, opublikował 29 abstraktów konferencyjnych (w tym 9 w języku angielskim). Wziął udział w 4 projektach badawczych, jako wykonawca i w jednym przypadku jako zastępca kierownika polskiego zespołu badawczego.

Odnosząc się do współczynników bibliometrycznych, to liczba cytowań publikacji wg bazy *Web of Science* równa się 27, wg bazy *Google Scholar* – 115 (stan na październik 2018); Indeks Hirscha wg bazy *Web of Science* równa się 3, wg bazy *Google Scholar* – 5 (stan na październik 2018); sumaryczny *impact factor* opublikowanych prac wg listy *Journal Citation Reports* (JCR) wynosi 18,71.

W latach 2002 i 2003 Habilitant otrzymał stypendium Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego za działalność naukową.

WSPÓŁPRACA NAUKOWA, DZIAŁALNOŚĆ DYDAKTYCZNA, POPULARYZATORSKA I ORGANIZACYJNA

Oceniając aktywność dr. W. Spallka w zakresie działalności dydaktycznej, popularyzatorskiej i organizacyjnej należy podkreślić, że w tym zakresie jest osobą bardzo aktywną, której powierzane są liczne obowiązki i, jak wynika z zadań zrealizowanych jest osobą komunikatywną, zaangażowaną społecznie i obdarzoną zaufaniem środowiska nie tylko kartografów.

W 2007 r. brał udział w projekcie współfinansowanym ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego „Studiach podyplomowych dla nauczycieli w zakresie ICT, języków obcych oraz drugiego przedmiotu”, w ramach którego prowadził wykłady i ćwiczenia z kartografii i topografii. Był członkiem komitetów organizacyjnych i naukowych 28 konferencji naukowych i szkół kartograficznych, pełniąc różne funkcje, najczęściej sekretarza komitetu.

Dr W. Spallek jest członkiem Stowarzyszenia Kartografów Polskich od 2000 r. i Polskiego Towarzystwa Geograficznego od 2002 r. W obydwu organizacjach zasiadał lub zasiada w gronie członków zarządu. Udzielał się także w pracach redakcyjnych czasopism wydawanych przez te organizacje – w „Czasopiśmie Geograficznym” wydawanym przez PTG był członkiem i sekretarzem redakcji, natomiast w „Biuletynie Stowarzyszenia Kartografów Polskich” wydawanym przez SKP pełni funkcję redaktora zeszytów specjalnych.

W zakresie osiągnięć dydaktycznych należy podkreślić, że Habilitant w ciągu 24 lat (1994–2018) zebrał doświadczenie z prowadzenia zajęć (wykłady, ćwiczenia, seminaria, konwersatoria) na 5 kierunkach studiów. Skupiając się jedynie na wykładach należy podkreślić, że dotyczą one wyłącznie tematyki z zakresu kartografii, jego doświadczenie w liczbach przedstawia się następująco: na kierunku Geografia studiów I i II stopnia jest to 13 wykładów, na kierunku Ochrona środowiska – 3, na kierunku Turystyka – 1 wykład, na kierunku Gospodarka Przestrzenna – 1 wykład i na kierunku Militarioznawstwo – 1 wykład.

Habilitant udokumentował autorstwo lub współautorstwo kilkudziesięciu publikacji popularyzujących naukę, spośród których na uwagę zasługują 3 monografie, 8 artykułów i przynajmniej kilka pozycji zaliczonych przez niego do kategorii „inne publikacje”. Ponadto prowadził wykłady popularnonaukowe, współorganizował konkursy na najlepsze prace

magisterskie z zakresu kartografii i geoinformacji, organizował eliminacje regionalne Międzynarodowego Konkursu Kartograficznego im. Barbary Petchenik dla dzieci szkół podstawowych, organizowanego pod patronatem Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej, był członkiem Komitetu Okręgowego Olimpiady Geograficznej PTG i wielu innych wydarzeń, w których udokumentował swój udział.

W świetle powyższego w pełni uzasadniony i zasłużony sposób otrzymał w 2009 r. Medal Komisji Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania a w 2018 r. Medal Pamiątkowy z okazji 100-lecia Polskiego Towarzystwa Geograficznego za wielkie zasługi wobec polskiej geografii i Polskiego Towarzystwa Geograficznego oraz siedmiokrotnie Nagrodę Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego za osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne.

WNIOSEK KOŃCOWY

Stwierdzam, że przedstawione przez dr. Waldemara Spallka osiągnięcie naukowe oraz dorobek naukowy, dydaktyczny, popularyzatorski i organizacyjny spełniają wymogi Ustawy z dn. 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2017, poz. 1789 ze zm.) i Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dn. 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. 2011, nr 196, poz. 1165) i wnoszę o dopuszczenie wniosku dr. Waldemara Spallka do dalszego postępowania habilitacyjnego.

dr hab. Beata Konopska, prof. UMCS